

1.

# CESTA



„**B**ojím se,“ promluvila Anna. „Mám strach. Totiž...“

Už zas otravuje. Celou cestu. Proč jí nestačí jedna věta? Co z ní ještě vypadne? zauvažoval Jan. *Zachvátily mě obavy? Třesu se hrůzou? Pojal mě děs?*

To má z těch knížek pro dívky, co pořád čte. Nic moc se v nich neděje, dobrodružství tam nenajdeš, zato city, nešťastné děvy, ušlechtilé, nebo naopak rozmařilé mladíky. Na každé stránce někdo zmírá láskou. A hlavně tam popisují každé duševní hnutí hrdinky.

„Mám takový divný pocit, víš? Že se něco stane.“

Už se do toho dala. Popisuje. Sestra, malá, hloupá. Deset let. Postarám se o ni, slíbil Jan matce. Ale jak to vydrží?

Cesta by mohla být báječná. Devatenácté století je přece stoletím technického pokroku. Jak úžasný je vlak! S koňskou drožkou se nedá srovnat. Funicí lokomotiva jako velké černé zvíře postupuje stále kupředu. Rytmičné bouchání kol zní jako hudba. Za okny ubíhá zimní krajina, každou chvíli uvidíš něco nového. Ano, cesta by mohla být krásná! Ale s Annou se všechno kazí. Nedá pokoj, nemůže být chvíli zticha!

„A ty se neobáváš...?“

Panebože.

„Ne, já se neobávám. Čeho bych se měl obávat?“

„Já vím, že to nechceš říct, protože muži nesmí dát najevo obavy. Ale ty přece ještě muž nejsi! Je ti čtrnáct, takže jsi hoch. A můžeš tedy projevovat city.“

Úúúú. Hoch. A má projevovat city. Ty knížky by jí měli zakázat.

„Poslyš. Nebojím se ničeho. Naopak. Já se k tetě těším.“

„Ale skoro ji neznáme! Já tedy vůbec. Otec řekl, že je sice krásná, ale podivínka. Žije sama, co strýček zmizel. Píše básně. A ten dům...“

Ten dům musí být pohádka. Orlí hnízdo. Něco jako hrad, stojí v horách, daleko od vesnice, plný památek ze strýcových cest. Strýc je dobrodruh, řekl jednou otec. Strašně riskuje!

Možná, ale bez rizika by nebylo dobrodružství, řekl si Jan. Kam všude se strýc dostal! Byl v Africe, v Asii, v Americe.



*Ano, cesta by mohla být krásná!  
Ale s Annou se všechno kazí.  
Nedá pokoj, nemůže být chvíli zticha!*

Psal o svých výpravách články do novin. A odevšad něco přivezl. Trofeje, vycpaná zvířata, nejrůznější předměty. To všechno si Jan prohlédne. Může být něco úžasnějšího? A navíc: žádná výuka, žádné úkoly! Anna nemá rozum. Co by ji tak mohlo uklidnit? Třeba tohle:

„Ten dům je přepychově zařízený, říkala matka. V každém pokoji krb, několik koupelen. A nebudeš se tam muset učit.“

„Vezu si s sebou učebnici francouzštiny. Budu si opakovat,“ prohlásila Anna.

To snad není pravda.

„Nerada bych vyšla ze cviku. Francouzština je pro mladé dívky neocenitelná.“

Ha, ha. Mladá dívka. Leda tak pulec.

„Mám s sebou i vyšívání a... Co je to?“

„Co by. Vlak houká. Asi vjedeme do tunelu.“

„Bože, bude tam tma!“

Vlak zahoukal znovu. Anna chytila bratra za ruku. Tunel nebyl dlouhý, ale tma v něm byla. Pořádná. Ona mi tu ruku snad rozmačká, pomyslel si Jan. Klepe se. Co by ji tak asi v tunelu mohlo potkat? Duch?

„Nesnáším vlaky...“ zafňukala Anna.

„Vlak,“ opravil ji Jan. „Jedeme jím poprvé.“

„To je jedno. Nelíbí se mi. Kouří. Na sedadlech byly saze, mám zašmouranou sukni. A v jídelním voze mi řekli ‚dívenko‘!“

„Jak ti měli říkat?“

„Slečno, přece! Ubrousek jsem si musela vzít sama, nikdo mi ho nepodal. Jídlo také nic moc – to jehněčí bylo suché a brambory málo opečené. Doufám, že u tety bude lepší obsluha!“

„Co vím, je tam komorník, služebná a kuchařka.“

„Jen aby byli úslužní. A jídlo – kdovíjaké u tety bude. Já vím, ona sama vařit nemusí, je bohatá, ale jestli neumí poručit...“ Anna se otočila k oknu a mračila se na krajinu. Přitom bylo krásně, závěje sněhu se třpytily v slunci.

Já se z ní zblázním. Jak to s ní vydržím? prolétlo Janovi hlavou. Protivná, ukňouraná, rozmazlená. Stará se jen o to, jak se cítí, jak vypadá. Vlasy si natáčí na papírky, na obličej si plácá smetanu. Je docela hezká, s těmi blond lokýnkami. Ale hloupá. Všeho se bojí. Snad se jí ujme tetička. A já budu mít dost času na čtení. Ty knížky pana Verna, co si vezu, jsou úžasné.

Vlak zpomalil, vjel do stanice.

„Jsme tady. Dělej, vstávej!“

„Jen aby tam byl nosič,“ vzdychla Anna. „Postaráš se o to, vid’? Mám dojem, že mě začíná bolet hlava...“

„Teta psala, že nás bude čekat komorník a ten se o všechno postará. Už ho vidím, támhle, to je určitě on. Ano, mává na nás.“

„Doufám, že bude zdvořilý!“ zakuňkala Anna.